Any XVI. — Núm. 731 15 CENTIMS Barcelona, 21 de Març de 1923

PAPITU

—Com és que ha vingut tan tard?
—Ja veurà: la senyoreta em va dir que vingués a les dotze, i ara tot just toquen...
—Fugi, home! A nosaltres ja ens han tocat fa més de mitja hora...

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA SOBIET, FLORENTINA IRUÑA, MORENILLA i NIÑA UTRERA.

CAFE CATALA

RAMBLA DE SANTA MÒNICA, 6

Colifassu de la barrila i del bon humor. Cada dia, ball de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel jazz-band del popular Torres

TEATRE COMIC

Companyia dramàtica Rojas-Caparó. Gran èxit del drama en 7 actes LA LAUREADA DE SAN FERNANDO. Divendres estrena de NUBES DE FUEGO.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les noies més ben formades. Tots els dies, tarda i nit, admirareu les més aplaudides estrenes del music-hall.

POMPEIA

Espeterrant companyia de vodevil. Les més ben fetes i fenomenals estrelles, es troben en aquest escollit music-hall

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpere El vodevill de gran èxit LA SEGONA NIT DE NUVIS

Café LA GUINDA BAR Rambla Sta. Mónica, 9, i Ginjol, Teléfon 4788 A = Elegant cabaret estil dels millors de París i New-York. UNIC A BARCELONA. Dancing-Jazz-Band, de 7 a 9 vespre i de 11 a 3 matinada. Elegants i bells «tanguets».

TEATRO NOVEDADES

Gran compañía cómico-lírica, dirigida por LUIS J. MAURENTE y el MTRO. ESPEITA, de la que forman parte: MARIA CONESA. — Gran éxito de LA MASCARA ROJA.

EL REY DE LOS PLAZOS

MOBLES : SASTRERIA

(Per a senyors i senyores)

CALÇAT : MATALASSOS : RELLOTGERIA

SENSE FIADOR! : RESERVA ABSOLUTA

Al comptat, no hi ha qui se'n vagi sense comprar

CASA BARNADAS

Jovellanos, 2, pral. (travessia Petal). Tel. 4887 A

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

Girem al revés, amb gran perfecció, tota mena de abrics i trajos. Planxem vestits a l'instant (sistema americà).

Preu: 3 PESSETES

LA REFORMADORA

Carrer Trafalgar, núm. 9, 1.er

(Prop de la Plaça del Bisbe Urquinaona)

SI VOLEU RIURE, DEMANEU

ASTRACANCIA SUPERFINA

d'En Buendia i Gassol

Val 50 cèntims

DEMANEU

VODEVILS PAPITESCS

Preu: 50 cèntims

De venda en la nostra Administració.

BARCELONA, 21 DE MARÇ DE 1923

Radacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals

PAPITU

TROBO, francament, que Barcelona es torna reganyosa i mal geni. Sospito que ha perdut aquella dolça placidesa que la feia la més xiroia de les ciutats del món. Jo havia dit mantes vegades que la nostra Barcelona era la Río Janeiro del Mediterrani. Fins i tot, a la rambla dels ocells començaven a abundar els *periquitos*, les *cacatues* i altres bestioletes voladores de ploma carnavalesca, que em feien l'efecte de verdums casolans o caderneres vallesanes que s'haguessin disfressat d'arlequí.

Barcelona era ciutat d'hivern, que per ésser d'hivern fins hi arribava a fer una mica de fred, però no gaire; Barcelona era ciutat d'estiu amb calor pròpia i tot, però que no matava. El cel, la terra, els arbres i les persianes dels balcons, tot era rialler, sensual i florit com el pit de les noies el dia de Corpus. A mig dia, quan sortia del foc l'arròs de la fonda de Sant Agustí, tot Barcelona flairava amb els narius oberts de bat a bat la típica menja, i més que per les campanes de la catedral, per l'arròs clàssic tota la ciutat sabia que en aquell instant precís el sol passava pel bell mig del cel... I com els moros entonen una oració a Mahoma al caure la tarda, des del terrat els barcelonins entonaven un càntic de lloança al Déu de la Natura, que ens feia tan feliços, i al Qual vèiem incensat de nuvolets, els nuvolets riçats i olorosos de la gran cassola.

La flonja pau familiar dels nostres migdies! On s'és anada a parar la íntima gaubança de l'hora de l'arròs?

No guanyem prou per surts. A cada moment una nova alarmant, a cada instant una sorpresa que et trenca la digestió, pobra Barcelona! Si això dura, ens quedarem tots més pansits que una bufeta desinflada. Fa més de mig any que no *me siento padre*. Ja m'enteneu, oi? I com jo mateix, penso que deuen trobar-se la immensa majoria dels barcelonins. Qui pensa amb divertir-se ni amb... lo altre, entre mig d'aquest guirigall? Sembla que ens haguem tornat boigs. No trobeu que hauríem de reposar una estoneta?

La nostra dolça Barcelona! Sí, sí! Demà m'afaitaràs! Això de dolça, deuria ésser abans, en temps del rei Pepet. Però, ara?... Ara és més aspra que una llimona.

Sembla mentida! Amb unes dones tan «guapes» com tenim—vaja, *tenim*...; tenim, no: tenen,—amb unes dones tan «guapes» i tan ben acabades de tot arreu, sembla mentida que perdem el temps i l'humor! Jo ja no sé on sóc! L'altre dia, a la plataforma del tramvia, se me'n va posar una al davant que tenia per la part del darrera, al cap d'avall de l'esquena, una abundor anatòmica que convidava a l'excursionisme; en altre temps hi hauria repassat tota una Rapsòdia de Listz; doncs bé: mireu com dec estar, que m'hi vaig girar d'esquena; i a mi, la veritat, d'esquena no m'està bé posar-m'hi ni en una plataforma.

I és que tots ja hem perdut els estreps i la carta de navegar, i l'alegria i tot. Ja ho hem perdut tot, fins la vergonya, i ens donem als dimonis i reneguem i ens barallem i ens matem com si fóssim xinos.

Manquen balancins i orxata de xufla i vanos de pàmpol i xarop de poncem; sinó, això ja no semblarà Buenos Aires, i si Barcelona no sembla Buenos Aires, està perduda.

Si comencem a pendre'ns les coses a la valenta, descuidarem a les dones, i ja és sabut que, «tant aquí com a Masnou, l'home que deixa a la dona se'n va home i torna bou».

Pobretes, tan maques que són! Si les abandonem, són capaces de fer-ne una de les seves.

Creieu-me, barcelonins: reposem una miqueta. Fem una miqueta el ximple, per l'amor de Déu! Fem broma! Fem el burro..., però el burro mallorquí, és a dir, el burro innocent; després ja hi tornarem, a renegar; però, ara, ja n'hi ha prou, i massa; creieu-me: s'ha de fer el ximple. Au, fem-lo, fem-lo! Fem el burro si no volem ésser animals; fem el burro, no siguem tontos... Prou tragèdies!! Visca Barcelona!!! Visca la poca-solta, que és la única cosa que té solta! Visca la carn d'olla! Recordem-nos de la carinyosa tebior d'una bona pilota. Visca l'Exposició de Montjuic! Visca la Fira de Mostres i visca la Pepa!

Si no ens decidim a fer l'animal, jo em moriré de pena!

A L'endemà al matí—i el matí a casa de la cupletista que viu a la Rambla, i a casa de la que viu en qualsevol altre carrer també, sempre són les dues de la tarda,—al despertar-me, després de, per a quedar bé, jurar la constitució altra vegada, la cupletista va volguer sapiguer:

—*Te quedarás a almorzar, ¿no?*

—*Bueno.*

—¡*Verás qué bien lo pasaremos, rico*! — La cupletista que viu a la Rambla, i la que viu en qualsevol altre carrer també, et diu *rico* perquè es pensa que n'ets, o per no oblidar-se'n.—*Manda la chica por champán.*

Tu dius, altra vegada, que *bueno*, que *conformes*, perquè, què has de dir? I això, aquesta convidada pagant tu, et dóna ocasió de veure el menjador de la cupletista que viu a la Rambla.

Abans t'has rentat, és clar. Ella, que et vol obsequiar de totes passades, et diu:

—*En el lavabo encontrarás colonia.*—I, com si et digués una gran cosa, afegeix:—¡*Es de «Flores del Campo»*!

Per la cupletista que viu a la Rambla, el *no va más* de l'elegància és gastar colònia «Flores del Campo». A tu això no et fa gaire gràcia perquè la Naturalesa no t'interessa i no estàs per les *flores* ni pel *campo*, i perquè t'agradaria més que la colònia fos, per exemple, de la casa Haubigant.

Així que t'acabes de posar l'americana, el dinar és a taula. La cupletista que viu a la Rambla no és una dona perversa. No menja sandwich's de cocaïna, ni opi fregit, ni altres coses novel.lesques: menja escudella, que és més sana i fàcil de pair. Menja escudella i pilota. Encara que sigui basca, li agafaria una basca si un dia faltava la pilota a l'olla.

La cupletista que viu a la Rambla menja bé, amb gana i abundància, perquè això de cantar ximpleries més o menys castisses, més o menys sentimentals, als escenaris dels music-halls, gasta molt. I, ultra això, per si un dia li demanen la rumba, que avui la demanen a tothom. La rumba necessita una bona alimentació.

Tu, mentre ella s'alimenta, amb tanta afició com si ho pagués un altre, mires el menjador. El menjador de la casa de la cupletista que viu a la Rambla, és una cosa molt graciosa. Sempre hi ha un calendari de paret. Sempre hi ha un quadro, un de sol, i honest, familiar, tranquil. Res de nuditats llibertines: un «bodegón», un paisatge... Sempre hi ha, dalt de tot del bufet, una rastellera d'ampolles de vins i licors. I sempre aquestes ampolles estan buides. Sempre hi ha una nina allà on pot fer més nosa. I sempre hi ha un gat negre, de drap, que ella diu que porta la sort. Però la que porta la sort a la casa és ella, la cupletista. Tu pel gat no hi aniries.

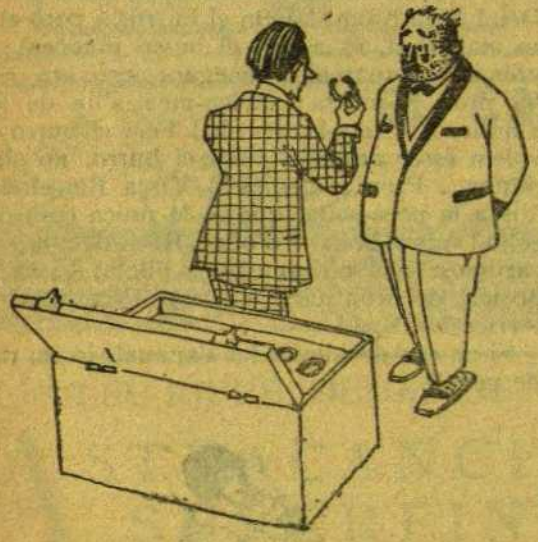

—Jo li garanteixo que aquests són molt forts i baratets. Amb poc gasto pot donar gust a la seva senyora.

AUTÈNTIC

A pocs dies que en un important establiment de grimègia de Barcelona estaven prenent cafè una parella. Ella representava tenir sols uns disset anys, i ell era un home d'uns quaranta vuit.

Al poc rato s'hi apropà un senyor i, saludant al vell, va dir-li a cau d'orella:

—Estàs de sort, noi! Quant fa que tens aquesta nova amant?

Contestant l'altre, amb molta importància:

—Uns dos mesos. Però la conec des de que és al món.

—Doncs, digues que la deus haver vista néixer?...

—Tant com veure-la néixer, no; però l'he vista mamar...

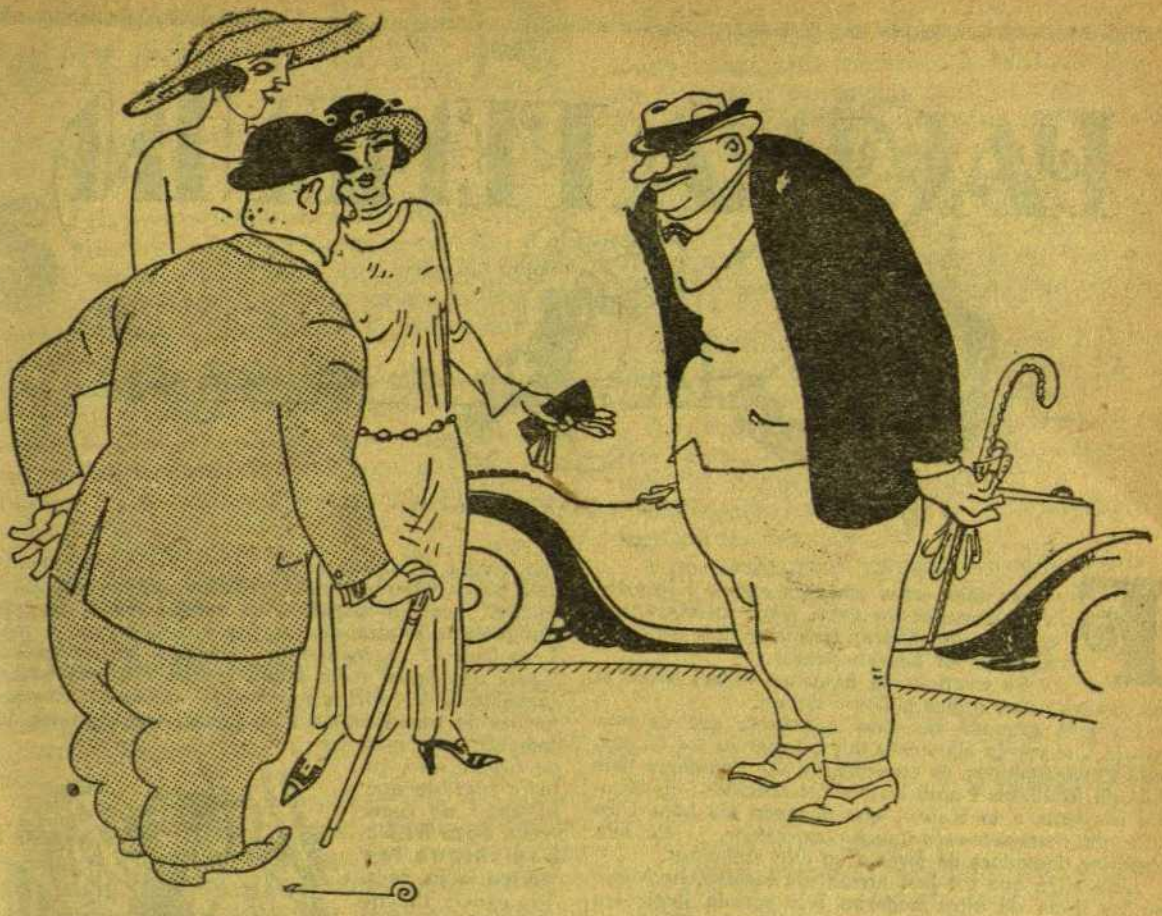

—Quatre fills ha tingut amb la minyona? Doncs, per què no s'hi casa?
—Què vol que li digui... No m'acaba d'agradar.

IMPRUDÈNCIA

La senyora Pams, vídua d'un ric industrial, habita una propietat de Sitges en companyia de la seva filla, una xamosa nena de dotze anys molt atrevida i espigada.

Ella, és una dona de trenta anys, rossa i vigorosa, que porta marcades al rostre les característiques d'un temperament particularment ardent.

Un dia, no podent aguantar més els ímpetus de la carn, es féu expedir de París, amb gran misteri i dintre d'un estoig de vint-i-cinc centímetres, un instrument estrany de la forma d'una llonganissa i el tancava sempre cautelosament a l'armari.

Però, un matí, se l'oblidà damunt la tauleta de nit, i la seva filla, a l'entrar a la cambra de la seva mare, el veié i l'obrí. Quedà pensativa davant d'aquell «no sé què», que palpà i repalpà sense compendre per a què servia.

Al cap de tres dies, corrent pel jardí, va veure al fill del jardiner que es banyava a la bassa del regadiu tot despullat.

La nena anà a trobar la seva mare i li digué:
—Mamà... que no ho saps? El noi gran del jardiner t'ha robat aquell instrument que amagues sempre dintre l'armari.

«POTINS» FORANS

A Tordera en passen de molt crespes. A un pobre xicot de la quinta d'aquest any, perquè no arribava a la mida, *me'l varen donar per baix*!

—

A Tossa hi ha un jovent molt barrilaire. Calculeu: van ajuntar-se un estol de nois pertanyents a certa societat de la xamosa vila i fundaren una agrupació, que batejaren amb el formós nom de «Joventut Lliure». Però va eixir una altra colla de joves d'una altra banda, i, per a contrarrestar l'acció dels de la «Joventut Liure», van fundar «Joventut Quilo»!

Res: que confonen la llibertat amb el sistema mètric decimal!

PAGINA FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

Fa pocs dies, unes amigues meves i jo estàvem discutint un tema força interessant, i que de segur hauran tractat moltes dones, o almenys hi hauran pensat.

Es tractava de fixar un criteri sobre si els homes estan millor pelats o peluts.

La més granada de totes nosaltres, que és una xicota que voreja els trenta anys, i que en tot té gustos d'*avant-guerre*, va començar a fer l'apologia dels bigotis frondosos i amb les punxes refilades; els bigotis insolents a lo Kaiser, que donaven als homes un aire de *matasiete-espantaocho* esfereïdor, o els feia semblar domadors de feres d'un circ ambulant.

Una altra que tot just arriba als catorze, però que se les dóna de ultra-moderna i li agrada llegir les estrafalàries narracions de perversitat de l'Hoyos i Vinent, i que sent desitjos d'ésser violada per un monstre en mig d'un camí solitari, a la llum de la lluna, va mostrar les seves preferències pels homes que duen barba. Aqueixa barba abundant, negra i espessa, que recorda vagament l'element més decoratiu de què es valia en Landru.

Una altra noia, de lo més poca-solta que es puguin imaginar, va sortir en defensa dels bigotis americans a lo Charlot.

Jo vaig discrepar de totes i vaig raonar el meu vot en favor dels homes pelats del tot, dient, poc més o menys:

—No i ha res com un home ben afaitat. Allò és un home al natural, *sin trampa ni cartón*; un home que, si té un defecte, no se l'amaga; us el deixa veure sense hipocresies de cap mena, amb una simpàtica franquesa que us guanya el cor, perquè revela un caràcter completament obert. Els bigotis, ja sien «kaiserians» o de municipal, estan més passats de moda que el *polisson*, i la majoria d'ells fan l'efecte de què són postissos. Demés, revelen una estúpida vanitat animal, com la que pot sentir un cavall per la seva cua o un lloro pel seu plomatge, i són un greu inconvenient per a les aproximacions amoroses, doncs n'hi ha que punxen més que un porc espí. Ja no parlem d'aquells que porten una caricatura de bigoti, o sia, forma Charlot, perquè, ultra els inconvenients dels altres, resulten més grotescos que un teatre de titelles. Semblen raspallets de netejar les dents, que els guardin a sota el nas per tenir-los més a mà. I les barbes? O, les barbes! Aqueixes barbes apostòliques que solen tenir fauna i flora com els boscos inexplorats de l'Africa equatorial. Aqueixes horroroses barbes de franciscà, on s'hi queden les engrunes del menjar i fan olor de fonda, són lo més horrible que hi ha, i no comprenc com hi ha homes que les porten a la cara. En canvi, l'home rasurat, net, fi, i que té costum de fer-se massatge, és agradable com un formatge de llet, o com un flam. Li feu un petó, o us el fa, i rebeu la sensació d'una carícia humana; no les punxades incòmodes i hostils d'un animal fastigós, que és, per exemple, l'home barbut. Demés, sembla molt més jove, i, sobretot, és d'una netedat incomparable. En fi: a mi, que no em vinguin amb homes peluts—de la cara, s'entén!...,—perquè, contra lo que diu la dita, de què allí on hi ha pèl hi ha alegria, jo tinc el convenciment de què tots els homes peluts són més tristos que un plat de mongetes sense tall. Si la dita fos veritat, seria més divertit estar en un convent de frares que anar al cine; i jo, francament, m'estimo més les pel.lícoles que el claustre.

ISABEL

CONTESTES

F. A. M. — Vostè és molt atrevit; però com que els homes eixerits em plauen d'allò més, li prego que m'enviï el seu retrat, i si respon a la idea que de vostè en tinc formada, ja li indicaré la manera de trobar-nos. Li prego que també inclogui la seva adreça, per contestar-li reservadament.

MANELETA. — No s'esveri tan aviat. De vegades, aquests retrassos són deguts a un xic d'anèmia. Quan faci dos mesos, si es nota algun altre símptoma, vagi a veure la llevadora.

TUIES. — Per moltes ganes que en tingui, estiguise'n tant com pugui; perquè els homes, un cop han arribat a Figueres, ja no els interessa continuar el viatge.

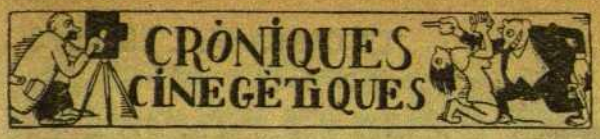

O CINIQUES, QUE TOT VE DE CINE

Si els homes féssim en un moment determinat tot lo bo que tenim pensat fer, o almenys complíssim els nostres deures sense disgust, el món seria un edèn més o menys «concert» i la satisfacció mútua ens ompliria de joia.

Per pensaments amb bastant més poca substància que l'anterior s'ha fet cèlebre en Rabindanath Tagore i en Kant, però segurament ni l'un ni l'altre tenien aquesta humilitat que té en Mussola i que el fa semblant a una *violeta bosquetana*.

Tot això ve a *cuento* de què si un servidor complís el seu deure com cal, i pagués a consciència les pessetes que rep pel seu treball—el jorn que les rep,—no passaria les engúnies que avui passo per fer aquesta crònica.

Ja hi he estat al cine. No un cop, sinó molts cops. Ja n'he vistes de pel.lícoles. Ja n'he vistes de super-produccions, ja, però no he estat per res...

Veuran. Un servidor travessa una temporada d'aquelles amb *novia*; ja crec que els ho tinc explicat. Un servidor és joncal, sensual i una mica bojot. Ja en tinc, ja, de bona voluntat. Prou em juro cada matí deixar-me de dones i anar sol al cine i criticar com Déu mana! Però ella, tan tendre, tan engrescadora, tan sucosa i tan entremaliada, m'espera a les cinc... i anem plegats. I voleu que hom vegi? I voleu que hom critiqui? Prou feina tenim a dissimular i que no ens critiquin a nosaltres, els veïns.

—Deixa't de mirar el cine i mira'm a mi—em diu ella.

—Dona, pensa que és el meu deure—diem nosaltres.

—I això, pallús, que és...?

No finim la frase, massa realista, però convençuts de què té raó la noia, ens dediquem a ella en cor i ànima.

I ve allò de:

—Nena...

—Vida!...

—Així...

—No; així!

—*Bueno*.

—Descorda't.

—No, dona, que mira aquell senyor!

—Que miri!

—Oh, sí! Ja ho dius, tu! I si em *descalabra*?

—Apa, nen!...

En una paraula, i prou paveria: que no sé res de cine. Un amic que llegeix el *Cine Popular* i les fulles críniques d'en Balansó al *Ciero*, ens ha fet deu cèntims de novetats, i allà va que trona. Si són fules, es tornaran per altres de més bones a la setmana entrant. *Aquí no se engaña a nadie*.

Al «Catalunya» han estrenat *El premio gordo*, feta pel malaurat morfinòman Wallace Reid. Es un argument poca-solta, però el salva el treball d'en Reid. Figurin-se un home «guapo» que és sorteja! Per haver-hi trets!

Al «Kursaal» han acabat amb *Sodoma y Gomorra* i han començat amb *Cleo la francesita*, de la qual tenim les més grans referències. No direm sinó que la fa aquell bé de Déu de Mae Murray, que tant ens agrada a nosaltres i a vostès.

Al «Pathé» estan embolicats amb *La amordazada*, que té set capítols... Ha mort *La tumba india*.

Al «Palace», cine de salamandres i de *frescos* (de *frescos* de l'Utrillo), fan *Chiquilín*, un *primor* del menut Jackie Coogan.

Els demés es defensen amb super-sèries i posant-ho tot ben fosc.

I per avui, prou, estimat i cínic llegidor.

MUSSOLA

ESCENA D'HAREM

El rajah a l'esclava:

—Deixa la pera, Mimphis, que no tens pas traça, i digues a Zulima que vingui a pelar-me-la.

—Oh! No podria *pas, Rajah*, perquè està molt abatuda!

—Que ha passat per aquí el meu secretari?
—Sí, senyor. No fa molt que ha passat a l'interior.

L'INCRÈDUL

En el poble de Preixana, de Lleyda, hi havia un home, o més ben dit, n'hi havia més d'un, d'home, però com ell no n'hi havia cap més, en lo que es refereix a la manera de pensar. Era d'aquells homes que no poden veure als capellans ni en pintura, i, està clar, com que no podia veure als capellans (i no era pas perquè fos cec), no anava mai a l'església, lo qual feia que al poble el tinguessin per un heretge.

Però vingué un dia que va caure malalt, essent tan greu la seva malaltia, que la família cregué oportú avisar al rector per a que anessin a confessar-lo, i al dia següent el combregar es dirigia a casa de l'incrèdul.

—Germà, ha arribat l'hora de donar compte de les teves culpes al ministre de Déu, per a que puguis pujar al cel amb l'ànima ben neta de pecat.

—Mireu—contestà el moribund:—en primer lloc, m'inspireu tan poca simpatia, que si no us engego al botavant és perquè el meu estat no m'ho permet! I, altrament, el meu pecat és tan gros, que únicament davant del mateix Déu en persona m'atreviria a confessar-lo.

—Penseu...

—No vull pensar res! Si, com dieu, és veritat que Déu existeix, presenteu-me'l i a ell em confessaré.

Compteu els mals-de-cap del bon rector! De què aquell home s'havia de confessar, no hi havia dubte, puix, de no ésser així, l'Església sofria un gran descrèdit; però, d'altra part, d'on treieu aquell Déu imaginari? Ningú s'hauria avingut a representar semblant comèdia.

—I si anés a trobar al sabater del poble, en Perot? Es home poc escrupulós i potser s'hi avindrà.

I, tal dit, tal fet. Anà a trobar-lo i, després d'oferir-li l'*oro y el moro*, l'home acceptà, quedant per a l'endemà per representar la comèdia.

Arribats que foren a la casa del malalt, aquest els rebé amb la cara de costum, i a les primeres preguntes els respongué com sempre:

—Ja us vaig dir que únicament davant de Déu en persona em confessaria.

Llavors, a un senyal, sortí el sabater, amb tota parsimònia i tan ben caracteritzat, que deixà boca-badat a l'incrèdul, i, tot confós, es decidí per fi a fer la tan esperada confessió:

—Pare, m'acuso d'haver-me *entès* amb la dona del sabater del poble, el dia abans del seu casament, i, per no perdre el costum, ho hem continuat *fent* fins ara...

No sabem el que va passar. Unicament us podem dir que a l'incrèdul al cap de pocs dies l'enterraven.

La Gana, S. en C.

LA CANÇÓ DE L'ENFADÓS

En un poblet molt petit hi havia un vell convent de monges. Més que un convent, semblava unes parets enrunades que s'aguantessin pel poder miraculós de Sant Simplici, patró del poble i d'aquella santa casa.

Les monges, quasi totes velles i més lletges que un pecat, tenien una gran devoció pel sant, sobresortint d'entre elles una novícia jove i bonica, més llesta que una fura, plena de carns i xardorosa de temperament, que professà a pressió de la família, degut a un descuit que tingué amb un xicot; i com era noia de casa bona, no sabia avenir-se amb la misèria que allí regnava.

Un dia proposà a la comunitat restaurar la capella i, més que tot, l'altar on hi havia Sant Simplici. Però, com que eren tan pobretes, tingueren de recórrer a les butxaques dels altres.

Al poc temps, amb les deixes dels uns, les caritats dels altres i una quantitat que els donà el senyor bisbe, recolliren lo que necessitaven per la restauració.

Com a primera empenta cercaren un pintor, que per cert era jove, fornit i ben plantat, el qual tot seguit començà la seva tasca, pintant de nou la venerada imatge.

Sigui degut al seu treball, sigui a què la roba era molt vella, el cert és que la novícia s'adonà que el pintor portava el pantalon estripat, i com que cada dia s'enfilava a la bastida, se li podia contemplar un bé de Déu de coses.

La novícia ho contà a les demés monges, i, desitjoses de què, sense ofendre-li el seu amor propi, es pogués assabentar de lo que succeïa, decidiren que quan alguna d'elles anés a la capella, li cantarien una cançó.

La priora fou la primera i, a l'ésser dessota la bastida, començà:

—El senyor de la pintura té un forat i se li veu la formosura.

I l'una darrera l'altra li anaren a cantar la cançó. Tant i tant hi anaren, que el pintor va escamar-se i veié de lo que es tractava.

Després de molts dies que això durava, li tocà a la novícia, que, a l'ésser davant de Sant Simplici, repetí:

—El senyor de la pintura té un forat i se li veu la formosura.

A lo qual contestà el pintor, tot empipat:

—I per a fer-me tapar els... botons, no necessito tantes cançons!

I avui les monges encara fugen.

P. A. P.

LA PANXETA

I

Ja fa temps que no tinc gana
i que escupo molt sovint,
que tinc mareig cada dia
i el ventre se'm va engroixint.
Jo prou creia que era flato,
mes el metge que em mirà
diu que la meva malura
als nou mesos passarà.

Tornada:

Senyors, per massa innocenta
ara em passa un cas aixís.
Jo que estava ben creguda
que els portaven de París!

II

D'aquest estiu un diumenge
amb en Narcís, mon cosí,
vam anar al Tibidabo
a brenar sota d'un pi.
Vam parlar de certes coses,
i el noi, amb bona intenció,
al veure'm tan innocenta
va donar-me una lliçó.

Tornada:

I es va fê un panxó de riure
el tabalot d'en Narcís,
al dir-li que jo em pensava
que els portaven de París.

III

Va ensenyar-me moltes coses
que coneixe' em va agradar,
i per cert que algunes d'elles
em varen costar d'entrar.
La lliçó va ser completa,
doncs va procurâ el xicot
donar-me gust a consciència
i que m'enterés de tot.

Tornada:

Ves qui havia de pensar-s'ho
que el meu ventre s'engroixís!
Jo que estava refiada
que els portaven de París!

:: HISTORIA DE L'HOME AL QUAL VAN INJECTAR GLANDULES DE MICO

Tots vostès el coneixen aquest senyor vell. Es aquell, saben?... Sí, homes! Aquell tan ric, herpètic com un gall dindi i amb cara de gall dindi... Aquell que té llotja a «Novetats» i és amic de la joventut, tan amic de la joventut, que totes les amigues seves no passen mai dels quinze anys. Tan amic de la joventut, que fins volia ser jove, perquè, pobret!, ja havia fet a tots, ja no es podia aguantar els gemecs, ja era tot ell una trista pelleringa.

Quan va sapiguer que hi havia un metge que, injectant als homes glàndules de mico, els tor-

nava la joventut, va tenir tanta alegria, que de poc que no es torna boig. Però no s'hi va tornar. Els ximples no s'hi tornen mai.

El que va fer, és anar-se'n a la ciutat on vivia el metge famós. Quan hi va ser, el va anar a trobar i li va dir:

—Necessito que vostè, costi el que costi, em torni la joventut. Ho necessito perquè jo sóc un

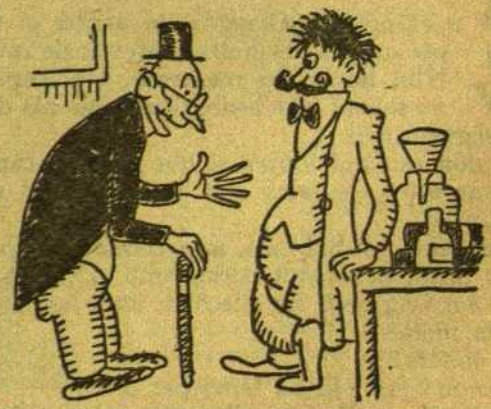

home molt alegre, però... però no em puc alegrar, comprèn? No hi ha de què. He acabat les municions.

—Jo li'n donaré—va dir el metge.

I li va injectar les glàndules d'un mico de molt bona família, d'un mico sà, robust, ho-

nest, de costums morigerats. I el vell va tornar a Barcelona. Però ja no era el vell: era l'ex-vell.

La menuda de torn no el coneixia. Sobretot quan li va demostrar les meravelles de la curació.

—Ai, que patirem!—va pensar la menuda.

I el vell cada dia era menys vell, cada dia era més jove. Va arribar dia que el van haver de posar de curt i vestir-lo de mariner amb una gorra d'aquelles que diuen «Pelayo» o «Terror», o qualsevol altre nom de vaixell.

Però li va passar una desgràcia. Va començar a saltar, i a volguer menjar coco a tothora, i li va sortir cua.

Avui viu dalt d'un arbre de la Bonanova.

EL MATA-RATES

En el port de Glasgow hi arribà el vapor anglès «Danubi», infestat de rates. N'hi havia per tot arreu, i el capità, no sabent com acabar-les, posà als diaris el següent avís:

«Es donaran mil lliures al que es vegi capaç de matar totes les rates que hi ha a bord del «Danubi».»

A l'endemà, en Subirats, minyó català, es presentà a bord, demanant parlar amb el capità.

—Jo em veig amb cor d'acabar amb les rates. N'hi ha moltes?

—A milers?

—Caram! Així hi ha feina per dies!

—No hi fa res. Embarqui's i pel viatge va fent. Li fa res?

—Res. Si em mantenen, endavant.

El vaixell marxà i en Subirats no donava senyals de matar la més petita rata. Per fi, al segon dia de navegació, el capità l'emprengué.

—I doncs? Què fem parats?

—Ah! Començaré quan vulgui.

—Tot seguit.

—Som-hi, doncs.

I es tregué una navaja d'afaitar de la butxaca.

—Però... què espera?

—Que me les portin. Jo, les aniré degollant... No sabem si el varen tirar a l'aigua.

EL LLORO DE SOR AGNÈS

Sor Agnès, la novícia, quan va dir a les monges que a casa seva tenien un lloro que deia tot el Credo sense descuidar-se un sol mot, els va entrar una fonda curiositat i desitjos de sentir-lo.

—Per què no escriu a la seva mamà que ens l'enviï?—li deien.

Tant varen insistir, que a la fi sor Agnès escrigué a sa mare demanant el lloro, i que la bona senyora, desitjosa de complaure a les monges, encarregà la gàbia a en Quel, el recader del poble.

El viatge es féu en tartana, i l'animalet, que anava al costat del tartaner, pogué enterar-se de què la carretera estava molt espatllada i que el matxo, si no era a crits, no avançava.

Ja en el convent, posaren la gàbia en el refectori i la germana priora va començar:

—Digues, llorito... Crec en un Déu...

—Arri, morena!—respongué l'animalet!—Me caso amb seu! T'haig d'esllomar, què tants botons!

I així anà repetint lo que havia sentit al tartaner.

Sor Agnès sofrí un desmai.

PLANXA ADOBADA

En una reunió.

—Fixi's amb aquella senyora!

—Quina?

—Aquella del vestit blau-cel.

—Sí. I què?

—Sembla una xina.

—Es la meva dona.

—Ah, sí? Doncs... sembla una xina amb els peus tan petits i delicats, oi?

DIALEG ELOQUENT

—Què hi tens aquí baix, Lola?
—Ai, ai... Els peus...
—Més amunt.
—Els genolls, les cames...
—Més amunt!
—Més amunt? La cintura...
—No! Més avall.
—Ai... Més avall hi tinc l'infern, on tothom s'hi escalfa; i el cel, on tothom hi gosa; i l'alegria del viure i... la ruïna de molts!...

LA MANTELLINA D'EN RAMON

En Manel, que es trobava al llit amb la Mundeta, tingué un sobressalt al sentir que obrien la porta del pis.

—Sents?

—Sí. Deu ésser en Ramon, que torna de la taverna.

—El teu home? Carai! On m'amago?

—Tu, calla i no et moguis.

—I si em veu, m'esclafa! Que bonic! Per on fujo?

—Per enlloc. Vindrà mona com cada nit, i no hi «clissa» quan està «paperina». Tu, passa a l'esquerra meva. Així, arramba't tot lo que puguis. Està bé. Ara ell vindrà fent esses, es ficarà al llit a l'altre costat, i nosaltres, com si no hi fos, puix d'aquí cinc minuts dormirà com una marmota. Demà, de bon matí, te'n vas, i llestos...

Efectivament, en Ramon entrà fent esses i escampant una flaire vinícola que empestava. Es despullà i es ficà al llit, a la dreta de la seva dona. Però als pocs segons aixecà el cap i mirà als peus del llit.

—Què fas? Dorm i estigues quiet.

—Munda! Des d'aquí compto sis peus!

—Dorm! Estàs pet, vet-ho aquí.

—Et dic que compto sis peus i només n'hi poden haver quatre.

—Deixa'm estar..

Però en Ramon, tossut com bon borratxo, baixà del llit i anà al peu del mateix.

—Em vull convèncer, Munda!

I començà a comptar. Un, dos, tres... i quatre.

—Tens raó, Mundeta. Només n'hi ha quatre. Això és que dec haver begut un xic, oi?

I es ficà al llit i s'adormí com una soca.

VAJA UN CAS!

Un dia, la Rafela, que havia relliscat amb un negre del jazz-band, se sentí embrassada i va témer que tot es descobrís. I si el fill era del negre, com sortiria? De quin color? Per a prevenir-se, quan faltava poc per al deslliurament, digué al seu home, el bonifaci d'en Geroni:

—Ai, Geroni! Tinc una por de què el nostre fillet surti negre!

—Vés, tonta! I ara!

—Sí. Es que fa unes setmanes, passant pel carrer de l'Hospital, vaig veure a l'aparador d'un xocolater un ninot que figura un negret amb un rellotge al ventre.

—Sí. Ja el recordo.

—I me'n va venir desig!

—Per què no m'ho deies?

—Me'n donava vergonya. Ves què hauries dit! I tampoc te l'haurien venut.

—Ara vaig a provar-ho.

—No. Ara ja m'ha passat. Però tinc por, saps?

Vingué l'hora tràgica i la llevadora sortí de la cambra dels gemecs tota estranyada.

—Què és?—preguntà el pare amb engúnia.

—Un nen com una catedral, però...

—Però, què?

—Que no ho entenc. Es negre.

—No té pas un rellotge al llombrigo?

—No!!

—Respiro! Menys mal!

I es quedà tan conformat.

SANTA INNOCÈNCIA

La senyora que està de visita es queda un moment sola amb en Ricardet, el nen de la casa, i no poguent-se aguantar la curiositat que li fa mal al pap, pregunta al nen:

—Digues, maco. Fa molts dies que la teva mamà té aquest abric de pells que ens ha ensenyat?

—No, senyora. El papà l'hi va portar a l'endemà del dia en què el va atrapar fent un petó a la cambrera...

REDACCIÓN
DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO
LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINZO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1428

UNA ESTONITA DE MANDANGA

Hoy tengo hueso, mandra o galvana. Estoy en el piltre y no estoy para daros rasca. Así es que, para que no digáis que quedo como un trapo sucio, os endiñaré un pedo de chistes sacados de mi magín, y si no os hacen pieza, id a engañar a Dios. ¿Es que os creéis que, con lo que puginái, tengo que hablaros de San Nin y San Non, y de si Romanones acabará mal (por aquello de quien mal anda...), o de si Alba tiene una cebolla por Rius y Rius? ¡Ca, sombrero! Hoy no hay de cocidos.

Pero no hagáis morros y leed, que os enlustraréis. Yo leo mucho. Me parezco hasta a una santa. (Sí, hombres: Santa Leo-ca-dia!) Y creed que leyendo uno se hace sabio y luego sabe un gavadal de cosas, y la raspa lo tiene por un siete ciencias.

Comenzaré por un chiste por varias tablas y rincón francés:

Uno que venga de Málaga, ¿en qué se parece al que se fumó mi tabaco?

En que *Málaga... ha estado*! (Se ha de decir aprisa y con de aquello más buena voluntad.)

Otro, geográfico y estadístico:

La bencina, ¿en qué se parece a un dependiente de una fábrica de petacas?

Pues, en eso: en que sirve pa-tacas.

Este otro es premiado en California:

Un toro de Miura, ¿en qué se parece a Alarma?

En que ¡c'ornamenta!

Ya ven como no cuesta una papa. ¿Quieren uno que hace gozo? Ahí va:

¿Cuántas clases de cafres se conocen?

Dos. Los cafres de Africa y los ca_fres... cales!

Uno sistema Orsini:

Un círculo, ¿en qué se diferencia de una nodriza?

En que aquél tiene cateto y aquélla ¡cateta!

Ahora otro maquiavélico:

¿En qué se parece el que se compra un casco al que se come dos pollos?

En que ¡*c'asco mío*!

Y a ver si les engresca este otro:

¿En qué se parece a un foco una cabra de dos semanas?

Pues, en ¡*c'a...brilla*!

Y éste, marca de la casa:

El que se bebe un litro de cerveza de un trago, ¿en qué se parece a los terremotos de Chile?

En ¡qué es...trago!

Este también les esbojerrará. Me juego un nabo:

¿Por qué no debe uno fiarse muy de la raspa cuando hace el café?

Pues, porque ¡lo-cuela!

Y éste, que es reconsagrado:

Mi novia, con la que nos vemos cada noche y etc., ¿en qué se parece a un mueble?

En que ¡*me-cita de noche*!

Y otro, para no empiparles más:

¿Cuál es el astro más cercano a la tierra?

Pues, el astro...pajo.

Ya veis, pues, como no me estronco. En las golfas de mi corteza guardo un estercolero de animaladas de toda mena de manera, que el día que las deje ir os volveréis tarumbas.

¡Ah! Y, para acabar, os regalaré uno de testículo de mico. Oíd:

¿Cuál es el oficio que se tiene que ser rico para hacerlo?

De jar-dinero, diréis. Pues no. Es el de lacero.

¿Que no le veis aquello? Fijaos. *L'acero* es un metal, ¿no? Y es un metal que sirve para hacer sables. Por lo tanto, es sableable. Y no me negaréis que si es sableable... es que es rico. Ecoliquá.

Y ahora, pliego. Voy a pesar higos. Apa.

BUENDÍA Y GASSOL.

NOTAS DE SOCIEDAD

En la señorial morada, que además de morada es toda blanca, de los señores de Pinocho, se dió un té el otro día, viéndose los salones, y hasta los pasillos, concurridos como si lo diesen. El té resultó agualido, pero las pastas fueron dignas de gente de tanta pasta. El bello sexo, el otro y algunos dudosos bailaron de valiente a los sones de una pianola, hasta que les dijeron basta.

La dueña ha denunciado que le faltan tres cucharitas, un edredón y un foxterrier que sabía inglés. Los autores, se desconocen.

—

Pasado mañana faltarán tres días para que se cumpla el tercer mes y siete días de la muerte de don Pascual Lletuga, distinguido rentista que murió de barritas en San Jerónimo de la Murtra. Con tal motivo renovamos a su heredero, nuestro amigo Pep Lletuga (a) Capat, nuestra felicitación más desinteresada.

—

Se anuncia para el día 31 de diciembre próximo la boda de un conocido cónsul de una gran potencia (según nos dice una amiga que le trata), con una bella, distinguida, simpática y culta señorita que no sabemos quién caray es. Se admiten regalos.

—

Por haber desocupado unos gemelos no pudo celebrar ayer su solemne entrada en sociedad la linda señorita Paz Guerra, hija única de los duques de Lamames. Otro día será.

—

Están a las acaballas los preparativos de la tómbola que organiza el Ropero de Luna. Hasta ahora se han recibido tres vasos de noche, un rollo de pianola, un tomo del diccionario Hispano-Teheco, letra G, un anuario Riera del año 1908, seis listines de teléfonos, dos llaves de aluminio, una caja de a diez, una guía de ferrocarriles y un pan, recuerdo de la guerra.

La tómbola la proyecta la baronesa del Tramús, y el señor Pánico, adornista, la montará al estilo moderno.

—

Ha llegado de sus posesiones de San Miguel de los Reyes, el conocido industrial pispa Julio Marzo (a) el Manga. Se aloja en el Celular Hotel, donde permanecerá una quincena.

—

La delicada poetisa americana doña Zoe Zancada está acabando con el autor cómico-dramático-coreográfico Héctor Trevilla una comedia de costumbres en verso y música titulada «El cabo Devara». Veremos, pues, por primera vez a una americana con Trevilla.

—

Ha fallecido en San Cugat el prestamista don Judas Zacarías, quien se negó a prestar atención al cura que lo asistió, porque el interés era poco. El cañet le sea... aleve.

AVISOS

La Redacción, Dirección, Administración, Repartición y la portera de EL DÍA BÉTICO, tienen la satisfacción—y que conste que la tienen muy gorda—de comunicar a sus queridos lectores y lectoras de los dos sexos, que desde primero de año no rehusan obsequios de clase alguna.

Ha habido quien, generoso como el de Alella (y no nos referimos al marqués, que es rancio), nos ha enviado cajones de botellas, cajones de pasas, cojines bordados, etc. ¡Qué tantos cojines y qué tantos cajones! Nosotros, más austeros que aquella célebre Ana Coreta, lo devolvíamos, pero ahora no queremos hacer más feos ni el primo, y arrambaremos con todo. ¡Con decir que una cena que nos dió el alcalde de barrio de Pekín, la devolvimos... porque nos hizo mal!

Ya lo saben, pues: lo admitimos todo. Lo que no podemos admitir son sablazos.

—

A todo autor, editor o traductor que nos envíe 24 ejemplares de sus obras, sin cortar (pues, cortadas, en los Encantes las pagan menos), les haremos una crítica de jabón y de arroz. Si, además, envían pañas, les pondremos el retrato con un bombo.

—

En esta Redacción se venden los libros siguientes: *Mis discursos en el Ayuntamiento*, por el doctor Canales. *Diccionario taurino*, de Isart Bula. *Anuario Riera*, que perteneció a Sol y Ortega. *Listín de Teléfonos* y *No mascar ajos*, por la Chelito. Descuento: 2 por 1,000.

—Cavaller: he tingut molt gust...
—No; el gust l'he tingut jo.

L'HUMOR ESTRANGER

—Però, és que et baralles amb la teva dona?...
—Sí..., veuràs..., de vegades... ; ahir em va llençar algunes «paraules» ofensives...

(De *Sans Géne.*)

NO ES LO MATEIX

—Diu l'Alfred que la Mercè és una xicota que, el que la veu una vegada, s'enamora d'ella.
—I doncs, per què no s'hi ha casat?
—Perquè l'ha vista més d'una vegada.

(De *London Mail.*)

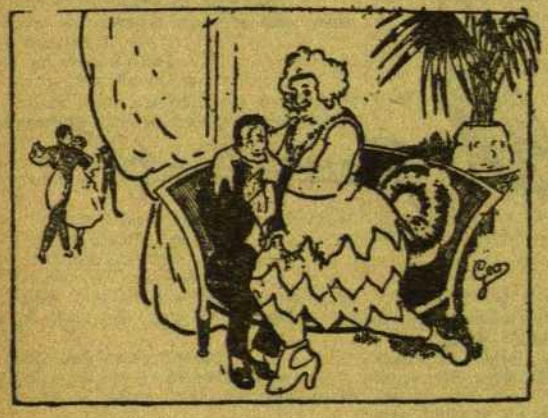

—Amor meu, sóc tota teva!...
—No, no..., gràcies... Amb la meitat n'hi ha prou...

(De *Sans Gêne.*)

EL CRIAT NOU

La senyora.—Per Déu, vagi amb compte! Ja ha trencat un altre gerro! Tot ho fa a miques. Com s'ho fa?

El criat nou.—No ho sé. La manca de costum...

La senyora.—De què feia abans d'entrar a servir?

El criat.—De malabarista.

(De *Le Petit Parisien.*)

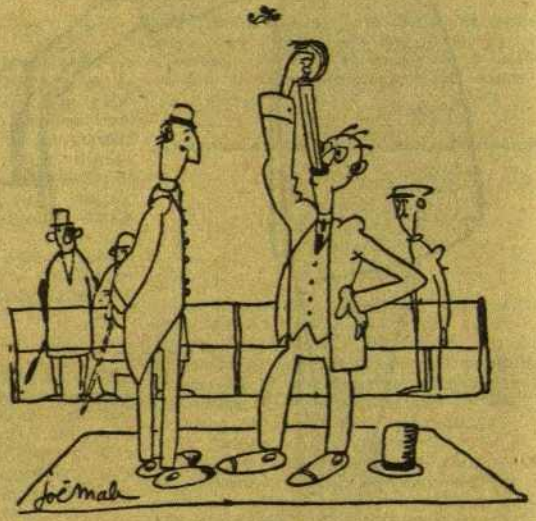

—I això no us treu la gana?...

(De *Sans Gêne.*)

UNA RAO

—No, no, Miquel! Em fa por!
—I ara, ximpleta! Que no ho saps que no m'agraden les criatures?

(De *Ruy Blas.*)

DESIG

La dona del senador vell.—Tinc unes ganes de què els Reis vagin sovint al Parlament!
—Per què?
—Perquè, quan hi van, tots els membres s'aixequen!...

(D'Humour.)

AL RESTORAN

—Mosso: veig que al senyor de la taula d'aquí al costat el serveixen millor que a mi. Puc queixar-me al *maître d'hôtel*?

—Sí, senyor. Justament és aquest senyor de la taula del costat.

(De *Strix*.)

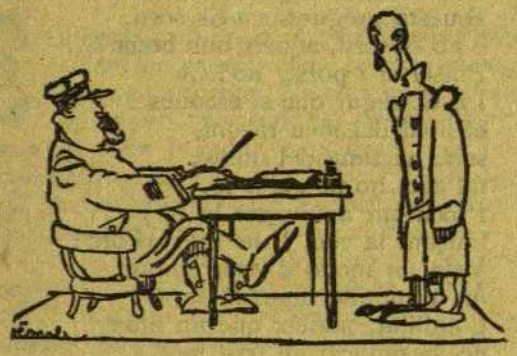

—Digues, minyó: vosaltres, quants sou a la família?
—Dos, mon capità: un noi i una noia; el noi, sóc jo...

(De *Sans Gêne*.)

EL CRIM D'UNA BELLESA

L'ESPOSA del recaptador de contribucions era la dona més bella de Vilaclaps. Rossa, esvelta, i de distinció aristòcrata, que la feia sobresortir per damunt de la cursileria vilatana.

Els seus ulls, tan aviat verds com grisos, semblaven perduts en somnis estranys a la vida monòtona i a les preocupacions estretes de la vida provinciana. Empesa, sens dubte, per una necessitat d'excentricitat, i pel desig de fer-se remarcar, cada matí anava pel mig dels camps amb un llibre sota el braç, a l'hora en què tothom neteja la casa o fa el dinar. Les seves apreciacions desdenyoses per les coses, excitaven l'admiració general i el *laisser-aller* quasi artístic del seu interior feia somriure amb dolenta intenció als habitants de Vilaclaps. Una pila de petites llegendes confoses havien nascut lentament sobre el seu passat, que ningú coneixia.

Cada divendres, sense cap bagatge, anava a Barcelona i tornava el vespre. La dona del propietari més ric de la vila sols feia aquest viatge dues vegades a l'any, i encara en parlaven quinze dies abans; però la dona del recaptador hi anava cada setmana. Per què? Això es feia inexplicable i omplia els caps de suposicions intolerables. On anava? Quines exigències podia tenir a Barcelona? Què hi podia anar a fer?

Ella havia esquivat les insinuacions i tothom es perdia davant d'aquest enigma. Evidentment, hi havia un misteri en la seva vida, un misteri que a penes podia endevinar-se. Potser hi tenia alguna escandalosa relació...

Aquestes murmuracions potser duraren un any, i, tant a l'hivern com a l'estiu, ella feia el seu viatge. Per fi, ja no varen poguer aguantar més. Tapades amb un vel i vestides amb robes ignorades, dues xafarderes pujaren al mateix tren i, un cop a Barcelona, emprengueren una cursa desenfrenada, impietosa, darrera de la bellesa original.

Per fi, a Sant Gervasi, entrà en una torre superba. Preguntaren al dependent del «colmado» d'enfront, i ell les posà al corrent de tot.

L'endemà, dia de mercat, tota la vila coneixia l'espantosa nova. La dona del recaptador de contribucions es mostrava nua davant d'un escultor al qual servia de model.

Fou una abominable explosió de murmuracions d'indignació. Tots els cors respiraren; *tothom ja s'ho temia que seria una cosa així.*

Al cap de quinze dies, el recaptador rebia l'ordre de traslladar-se a una altra vila.

Això ja fa deu anys que va passar, però avui encara es parla d'aquesta donota. Totes les dones senten el remordiment d'haver-la rebuda a casa seva. Les mares tremolen pensant que hauria pogut pervertir a ses filles. I, com un castell encantat, la casa que ella habitava resta deserta, amb el lletreret: «Para alquilar».

Solament les dues xafarderes que la seguiren saben que l'escultor en qüestió era el seu pare; però elles s'han ben guardat de dir-ho.

I això passà a Vilaclaps, poble on jo he pogut esplaiar-me més que enlloc, i que són poques les dones que es casen sense haver-se revolcat abans pels pallers amb algun fadrí.

MENUDÈNCIES

Quin és el femení de *topo*?
La dona.
Per què?
Perquè l'home és foc, i la dona... es...topa.

—

—I diús que la teva Lulú va adquirir aquell vici, que a tu et fa tan feliç, per un petit descuit de la seva mare?

—Sí, noi; aquella bona dona va oblidar-se de desmamar-la.

La Musa Papitesca

UN DUBTE

Rondant ahir per les Rondes
vaig topar-me amb en Puiggròs,
un noi seri com un ciri,
que anava rient tot sol;
és clar, de moment vaig dir-me:
—Pobre xai! S'ha tornat boig!—
Mes ell, que llegí en ma pensa,
m'objectà:—Res de Sant Boi!
Es que acaba de passar-me
un cas altament curiós.
Figura't que aquesta tarda
me n'anava a donà un tomb,
quan se'm presenta la raspa
de mon sogre don Ambròs,
dient-me: «Senyoret, corri,
que el senyor s'ha tornat sord!»
Com que la meva costella
havia sortit dejorn
a comprar una xeringa
per a servir-nos-en tots,
i, demés, mel per a postres
i un morrió per al gos,
vaig botre, i dient «Hi corro!»,
descendeixo com un foll,
pujo a un auto i em presento,
panteixant, gairebé mort,
davant per davant del piltre
on hi jeia don Ambròs
Abans de dir-te'n més coses,
sàpigues que fou feroç
el dubte que va infiltrar-se
en mon ànim coratjós...
sempre i quan no s'hi travessin
casos dignes d'un guignol.
Concretant: tinguí de fer-me
aquesta pregunta: «Es sord,
o no és sord, aqueix bon home?...
Potser sí i potser no!...»
I estic segur que si escoltes
el final del meu racont,
seràs víctima del dubte,
tal com ho he sigut jo.
Procurant apaivagar-lo (!)
i alçant la veu, li he dit: «Porc!
Vaja un modo d'interrompre
ma tranquila digestió!»
L'enllitat, mateix que un enze,
no ha replicat un trist mot,
essent causa aital silenci
de què jo pensés: «Es sord!»
Després he fet altra prova:
m'he tret un cigar formós,
d'aquells de «deixa'm encendre»,
i oferint-lo a don Ambròs,
a l'ensems que li etzivava
tres pets de marca major,
he afegit: «Apa, disfruti
i flairi, que això és molt bo!»
I ara sabràs lo que el gueto
m'ha objectat; com hi ha món,
no he pogut de menys que dir-me:
«Mira el paio! No està sord!»
Ha agafat, llest, mon *habano*;
el mossega, hi cala foc,
i fent-hi mitja rialla,
m'ha dit, content: «Visca, noi!
Ets un gendre com no en corren,
saps?... *i lo demés són trons*!!»—

—He sortit per comprar entredosos i punta, i ara em sembla que amb la punta en tindria prou...

RETALLS

—Per què no es casa, Riteta?
A les nits deu tenir por...
—No perxò freturo d'home.
Que no ho sap que tinc bon gos?

•

—El tinc molt bufó i estret—
deia la Laieta a en Trilles:
i aixecant-se les faldilles
va ensenyar-li... el peuet.

L'AMERICANISME

ELS *nostres clubs, d'un quant temps ençà, se senten envaïts d'un cert americanisme que encanta. Es clar que, tot just aprenents, no arriben encara a pagar* 20,000 *naps a un jugador, com passa a la terra del* base-ball, *ni a ocasionar catàstrofes d'aquelles que costen un reguitzell de víctimes i surten a la Revista Pathé; però, tot és començar.*

Els nostres clubs limiten per ara el seu afany a lo extraordinari, a construir camps grossos, ja que en el tinglado *futboler no poden aixecar-se* rasca-cielos. *Si un club somnia en tenir un camp en el qual hi càpiguen* 40,000 *animetes, el club del davant en prepara un de* 60,000. *Si aquest es porta a cap, ve el tercer i n'engipona un de cent mil. I si segueixen les coses per aquest tarannà, no sabem pas on arribarem i els ianquis quedaran en ridícol.*

Bé, sí, diran vostès. Però, i el públic? Això no ens encaparra gens ni gota. Aquí, el públic surt com els grans a la primavera. No fa pas tants anys que omplir el camp vell del «Barcelona» semblava cosa de prodigi.

Hi havia 16,000 *ànimes!, es deia amb el to d'admiració que tenien els nostres pares pel monument de Colom.* 16,000 *ànimes i els senseànima, que no són pocs!*

Doncs bé: va venir la moixiganga aquella de l'Estadi de Montjuic, que té tant d'estadi com jo de budista, i hi anaren 25,000 *ciutadans com* 25,000 *homes. I el «Barcelona» s'arriscà al camp gran, i li resulta xic i ja pensa en afegir-hi sis pisos.*

Públic! El nostre públic en té pasta d'americà de dalt i està a l'alçària. I que consti que no cal pas fabricar-lo, el públic. L'«Europa» va provar-ho i li va fer llufa la combina.

Un servidor, engrescat amb aquest caient de la cosa, no desespera de veure les places plenes de gernació i un tio *amb un megàfon explicant les incidències d'un partit, que presencien dos cents mil aficionats, i no n'hi caben més.*

D'això a què els jugadors cobrin mil naps al mes i que als plomífers ens donguin sopa *deportiva, hi va un pas. Ja el caminarem, ja, si Déu vol, encara que sols sigui per fer la guitza a Madrid, que en aquest ram es troba en ple* 1910.

FUTBOL

BARCELONA-EUROPA

No és igual: *La mar de palillos,*
pelillos a la mar,
o amar a la Pelillos.

Per fi, senyors, hem sortit de dubtes. Qui digui el contrari, no estarà d'acord amb nosaltres.

Ara ja sabem que l'«Europa» i el «Barcelona» estan tants a tants, cosa que fins el dijous havia sigut molt combatuda.

En el transcurs d'aquest partit no va registrar-se el més petit incident, degut a lo molt anivellades que estaven les forces. Hi ha gent que solament mou enrenou quan està segura de què el nombre dels seus és superior al dels altres.

Aquesta crònica sortirà bon xic retrassada, i quan els nostres llegidors la veuran haurà perdut l'interès que hauria tingut a cop calent. Degut a això, ens limitarem a fer una crítica de cada jugador i els aspectes que nosaltres vàrem trobar sucosos, per a fer-ne cinc als nostres amables, incontrovertibles, castissos i poca-penes llegidors.

JULIÀ.—Va tenir una bona tarda. Ell creu que fou gràcies a haver trobat en Bordoy abans d'entrar al camp, el qual li digué: «Bones tardes tingui!»

Ens va agradar extraordinàriament amb aquella exhibició de *carndolla* amb què va obsequiarnos. El mocador que va col.locar-se per l'obertura de les calces en la *part sensible*, li ha sigut reclamat per més de mil espectadores.

CROS.—Va donar la sensació (moral, eh?) de què és el millor davanter centre de l'univers i *islas adyacentes*. En Gamper, veient-lo jugar, no tingué altre remei que exclamar: «*Para mí lo quisiera*!!!»

ALCÀNTARA.—Va tenir una tarda gris. Més que gris, cendra. Per la seva serietat i malhumor li recomanem que jugui vestit de cucurulla. Es allò: «*Tanto va Alcántara a la fuente...*!»

PELLICER.—Un home complet. No vàrem trobar-li ni una tara. Aquest sí que està *limpio de polvo y paja*. Sense que això pugui molestar-lo lo més mínim. Nosaltres ja quasi som tècnics. Fou el millor de la tarda.

SAMITIER.—Anomenat «La Providència». Va actuar de *pararrayos*. Ens va demostrar que fent cara alegre es pot jugar molt bé. L'Alcàntara n'ha pres nota.

PELAÓ.—Un bon director d'escena. Li faltava una batuta. Amb aquest jugador no podem fer-hi

broma, perquè és dels que no està per brocs. Bén al revés de moltes dones.

SURROCA.—Una mica *postinero*. Semblava que defensés un castell. Si l'haguessin deixat fer, fins hauria fet volar la Santa Bàrbara. De totes maneres, molt eficaç.

MARTÍNEZ.—Una veritable torradora humana. Es va passar la vida en *off-side*. Amb ell s'hi veien amb cor fins els menors d'edat. Amb el temps patirà d'ofec.

VIDAL.—L'home de les calces amb mirinyac. Va estar molt just; ben al contrari de les calces.

PASCUAL.—Mitja figa, mig raïm. Ell s'estima més figa. Nosaltres, també.

BORDOY. — Una mica afectat. Semblava que anés a fer la primera... vegada. *Sin embargo, gustó*.

PIERA.—Molestat perquè no li van deixar lluir les facultats. Es va escrostonar una mica; però, total, res. Si s'arriba a fer mal, en Gamper es fereix.

ALCÁZAR.—La *preciosilla*. Abans era l'*alcázar mortuorio*; dijous va ésser l'*alcázar de las perlas*.

JAVIER.—La pesadilla d'en Matas. Va acabar el partit completament extenuat. Bon xicot, però una mica cansat.

Així aniríem seguint, però això s'allarga i potser no acabaríem mai més.

En Torralba, en Conrado, l'Artisus, l'Olivella, etc., varen completar el quadro.

Total, uns dos a dos ben afanyats... i fins a l'altre.

BARCELONA, 5 — ESPANYOL, 1

Estic desesperat! Encara no faig un judici de qualsevol jugador, dec rectificar-lo al moment.

Més amunt deia que l'Alcàntara deuria jugar amb cucurulla. Doncs, bé: el diumenge l'Alcàntara va convertir-se, per obra d'encantament, en un Napoleó Malaparte o un César Bòrgia de cinquanta bugies, solament per a fer-nos quedar malament. Som uns desgraciats!

Posades les coses en son lloc, i havent ja quedat bé, com calia a la nostra missió de *jueces serenos e imparciales de cuanto acaezca*, parlarem una mica del partit que vàrem presenciar, i del qual conservem com a record un escaient ull de vellut.

Antes, mientras i *después* del partit hi hagué pinyes per qui no en volgué. No calia sinó que t'atrevissis a llençar una frase que no estés conforme amb el pensar del que seia al teu costat, per a rebre una pallissa de les que deixen senyal.

Ens han dit que el senyor La Riva no es va avenir amb la Companyia General d'Autobusos, per estar en tractes amb la creu roja per establir un servei de camilles els dies de partit.

Ho trobem molt encertat.

Les característiques del partit foren, a part de les demostracions de simpatia, l'embotellament més atuïdor de l'«Espanyol». La pana va ésser de les que fan època.

El pobre Vilarrodona encara té sanglot, i al refli tingueren de retornar-lo amb aigua del Carme. Podríem fer-hi molta broma, però ens dol. Malgrat ésser papitescos, l'esport ens engresca en tots els seus bells aspectes, i això és lo que ens priva de bromejar amb tot lo succeït.

De l'amargor que sentim en fem responsables a tots els directius i a totes les Juntes, conjuntament.

Es més noble anar a rebentar bidets a cà la Lloro amb un excés de mançanilla al cos, que, amb la *máscara* del futbol, armar bullits com el de diumenge, per a satisfer golafreries de partit.

LES MITGES DE LA CINTETA

LA Cinteta és una nena que té divuit anys, uns ulls de migpartir cors i uns pits que conviden a desmaiar-t'hi.

A més d'aquestes qualitats, que en podríem dir personals, la Cinteta en té una altra: té un xicot; que si el xicot, per si sol, no constitueix una delícia, el goig que experimenta ella en posseir-lo ja supleix la manca de perfeccions d'en Peret—que així va voler que l'anomenessin el seu padrí, quan el dugué a remullar-li, per primera volta fora de casa, la clepsa encara poblada de pegadella.—

I, per a no desvirtuar en res, era curosament emperifollada per la bona mare que la va parir, que talment creia la bona senyora haver portat al món la meravella número tants..., que no recordo quina és la última.

La nena i en Peret—com totes les nenes i els Perets del dia—sentien, melsa endins, una passió ubriagadora pel ball modern. Allò dels *fox-trots*, els *one* i *two-steps*, els *shimmys* i demés *camància*, els engrescava que era un gust.

Darrerament, en un ball de gala que va celebrar-se al Casino de la barriada, la nostra parella marcava amb tanta precisió, que ni el sol, al migdia, no assenyala les dotze amb més justesa.

La mamà s'embadalía contemplant la seva Cinteta, la qual, per ella, era la que feia més goig de tota la sala.

Però de sobte va atalaiar-se que ballaven més agafats i s'equivocaven sovint, i... això sí que no pogué pas tol.lerar-ho. A la Cinteta li queien les mitges!

Esperà nerviosament que passessin per la vora, i quan la tingué a prop, va cridar-li, enutjada:

—Cinteta, que sempre et cauen les mitges!

I la nena replicà, sufocada:

—Mamà, si és el primer cop que em baixen!...

A. RANDO LLERA

XAFARDERIES TEATRALS

La Quaresma teatral, fins ara, ha estat una cosa ensopida, com si els empresaris s'haguessin posat d'acord amb el bisbe per allunyar la gent dels teatres, amb l'objecte de què les esglésies i cabarets estiguessin concorreguts.

Sembla, però, que a última hora s'han tret la son de les orelles i han posat esquers als cartells, per veure si picaven.

La presentació de la Maria Conesa al «Novetats» és un bon esquer, que ha fet obrir l'ull als peixos grossos, i fins ens diuen que fa bellugar les sardines.

En veritat, es tracta d'una tiple còmica *macanuda*, que es mou més que una sargantana i té més picardia que un escolà de la catedral. Demés, obsequia al públic amb uns cuplets de la pàtria d'en Panxo Villa, que són el *no va más* de la gràcia.

Llàstima que amb un element com la Maria Conesa, tan a propòsit pel gènere de revistes, l'empresa s'entretingui fent operetes tan fluixes com «La máscara roja».

A «Romea» s'ha presentat un escamot de bolxevics molt ben imitats, que duen per nom *L'ocell blau*, i que fan una mena de pantomimes estrafalàries bones per espeterrar al senyor Esteve. A mi no m'han convençut gens ni mica.

Malgrat la burgesia internacional, es veu que en Lenín i els seus tenen molta empenta, per quant les influències russes han arribat fins al teatre «Espanyol», on es va estrenar una farsa de teatre rus en un acte, anomenada «El poble, mestre del rei».

Tant d'això, com d'una alta comèdia italiana que porta per títol «La mare pecadora», estrenada en el mateix teatre, en parlaré la setmana entrant, si som vius, que amb la fal.lera de tirar al *blanco* que els ha entrat a certa gent, no es pot assegurar res.

La senyora Iris—*qué Esperanza*!—ha canviat de pis—vull dir, de teatre—i se n'ha anat a fer comèdia al Paral.lel, debutant al teatre «Nou».

I com que lo únic *nou* amb què compta la senyora Iris és el teatre, la gent continua fent l'esquerp.

En *Perico* Zorrilla, que, com ja vaig dir una altra vegada, és un actor amb més *sombra* que un garrofer, ha estrenat al teatre campió, o sia, al «Barcelona», una comèdia en tres actes titolada «El burlador de Medina», que fa riure per les butxaques.

Els del «Poliorama», que amb la competència d'en Zorrilla no tenen més remei que apretar, han estrenat «La pluma verde», d'en Muñoz Seca i en Pérez Fernández, aconseguint que l'auditori passés un bon ratet.

Per la diada de Sant Josep, patró de tots els homes de seny que es fan dir senyor Josep, i de tots els xicots barrilaires que es diuen *Papitu*, al teatre «Còmic» van estrenar un drama guerrer i sentimental titolat «La laureada de San Fernando», que va fer plorar d'enterniment a totes les parroquianes de la casa que tenen el xicot a Melilla.

Per cert que ens vàrem assabentar de què les *huestes* d'en Rojas estan a punt d'acomiadar-se, per tenir de complir seriosos compromisos contrets amb els principals teatres de Sans, Gràcia, Sant Andreu i la Barceloneta, on els esperen amb candeletes.

Després d'ells es presentarà a l'esmentat teatre l'acreditat hipnotitzador Onofroff, junt amb un pet de xamoses artistes de varietés, perquè l'una cosa sigui digne complement de l'altra. L'Onofroff farà adormir als espectadors amb més eficàcia que un drama d'en Pous i Pagès, i les cupletistes els desvetllaran amb aquella alegria per a què ningú se'n vagi ensopit a casa seva.

I prou per avui, que es fa tard i vol ploure.

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

Aquesta setmana passada hem tingut en el món de la grimègia quelcom fora de lo comú. Hem tingut—fixin-s'hi—una vaga general de music-halls!

Han vist mai res semblant? Una vaga general de music-halls és una cosa ben estranya. Només ho vèiem per la setmana santa, i prou.

Per això, el dimarts passat a la nit, l'espectacle de la Barcelona que fa barrila i riu, sigué una cosa ben trista. Quina pena feien els nostres més il.lustres recons de gresca tancats i quiets, en mig d'una nit plena de paoroses sospites!

El senyor Ramon, que encara que sigui un poca-solta amic de cupletistes i demés mala gent, té certa propensió al sentimentalisme, es va posar trist davant d'aquell tancament de la vida de nit.

Després de la vaga general de music-halls, poques novetats tenim aquesta setmana en el ram de la galanteria cupletística. Es a dir, sí, en tenim una, i per cert força agradosa: el renaixement del tubèrcul.

El tubèrcul, que és la pedra de toc del music-hall, està, senyors, a l'ordre del dia. Aquí estem per lo positiu. Nosaltres, de cap al tubèrcul.

(No devem oblidar que no és lo mateix *tubérculo* que *bertuculo*.)

Amb quina fruïció el senyor Ramon ho contava al senyor Canons!

—Res, que el music-hall és, avui per avui, l'imperi d'en Matutano, el rei de la patata.

—En què s'assembla, senyor Ramon, un biftec del «Suís» amb el «Pompeia» o el «Novelty»?

—...?

—Doncs, en què hi ha moltes patates!

—Parlant seriosament, poques novetats s'ofereixen ara en els cartells dels music-halls. Miri, senyor Canons: a l'«Edèn Concert», les mateixes xicotes de fa vuit dies. Una cosa dec assenyalar en aquest Concert, i és l'actuació, de matinada, d'unes senyores molt plenes de carns, amb una pitrera així i una *popa* així, que sortien a escena amb trajos de fer les seves necessitats. Quina broma, senyor Canons!

—Ja hi aniré, ja...

—Al «Principal Palace», el Moll, que ara es diu Fortunio Bonanova, encara que la Mabel Lowet li digui Fortunio Tibidabo, fa tronar i ploure amb aquella veu de barítón de cine que té, fent de bruixot amb escombra i tot. En Tomàs treu foc pels queixals cada cop que en Tibidabo, dic, en Bonanova, se surt amb un *do* de pit d'aquells recargolats, que ni el drapaire del meu barri. *Otro sí.* Al «Pompeia», hem tornat a veure aquella xicota—la de l'Aldaz, «¿no?»—que es diu... es diu... allò que fan els gats... Ah, sí!: Amaya.

—Ja recordo; aquella que *El Diluvio* li fa *bombos* cada dia.

—La mateixa. I, per acabar, que tinc pressa, li diré que als demés Concerts s'hi fa lo que es pot, amb aquella alegria. I fins la setmana que ve, senyor Canons.

Ell.—Què et va semblar aquella novel·la?
Ella.—Deliciosa! Lo que més em va agradar va ésser la introducció.

INJUSTICIA

No fa gaire que un propietari dels voltants de Barcelona llogà un secretari, jove molt distingit i bufó.

El primer vespre, després de sopar, el mateix propietari l'acompanyà a la cambra que li havien destinat. El secretari estava intimidat per l'acollida una mica freda que li havien fet la mestressa i sa filla.

—Aquesta és la seva cambra—digué el propietari.—Bona nit...

I afegí:

—No faci cas de la meva dona ni de la meva filla. Són molt desdenyoses...

Al cap de dues hores el bon home es despertà al sentir un soroll insòlit que sortia de la cambra del seu secretari, situada damunt de la seva. Saltà del llit i pujà l'escala en calçotets. Trucà. No respongueren. Trucà més fort, cridant:

—Sóc jo! Obriu!

Al cap d'un instant s'obrí la porta. El secretari estava dret al mig de l'habitació, vestit amb un pijama groc. Però en el llit hi havia algú que es dissimulava enterament sota els llençols.

—Es l'Elena, la serventa—murmurà el jove a l'orella del seu amo.

Aquest digué, dirigint-se al farcell del llit:

—Elena, no tolero que em sedueixi els joves que vénen a casa. Demà abandonarà aquesta casa. No la vull veure més.

I es retirà molt dignament.

L'endemà al migdia tota la família s'havia assegut a taula, com també el secretari. L'Elena entrà portant l'escudella. Al veure-la el propietari, cridà furiós:

—Aquesta nit, quan us he trobat en el llit del secretari amb el cap sota el coixí per tapar-vos la vergonya, us he ordenat que marxéssiu d'aquesta casa. Encara teniu la barra de presentar-vos al meu davant?

Però l'Elena, estupefacta, posant una mà a cada anca, exclamà:

—Escolti, cornut! Que potser em pren per una qualsevol com la seva dona i la seva filla? On s'ha vist, suposar que jo m'ajeia amb el primer que venia?

I sortí fent petar la porta. Quant al secretari, abandonava la casa al cap de mitja hora.

XAFARDERIES

*** En la secció d'espectacles de *La Publicitat* es publicà el següent anunci:

«Sala Mozart.—Avui, diumenge, 4, a *les onze de la tarda*, segona sessió de l'Audició integral dels Trios de Beethoven, a càrrec del Trio de Barcelona.—Localitats a taquilla.»

Es veu que els d'Acció Catalana estan a tres quarts de quinze.

*** Els de *La Veu* també estan de broma. Mirin, sinó, el que van publicar no fa gaire:

«Al passar Carles Carreño, de «212» anys, que anava muntat en una bicicleta, pel carrer del Clot, tement que un tramvia de la línia de Sant Andrea l'aixafés, s'apartà de la carretera amb tan mala sort que caigué a la cuneta produint-se algunes ferides. Fou curat al dispensari del districte X i d'allí passà al seu domicili.»

A ben segur que es volien referir al senyor Matussalem, que ara s'ha fet soci de la Lliga.

*** D'un diari de Madrid, en un article parlant d'en Curros Enríquez:

«Era un gran humorista y un sátiro formidable.»

Sàtir per satíric! Tanmateix hi ha errades comprometedores...

*** Un diari de Barcelona, parlant de l'explossió d'un morter a Carabanchel, diu que el fet tingué lloc a l'«aeròdrom fatal»...

I, en efecte, hi ha alguns quilòmetres de distància.

*** De *La Vanguardia*:

«Idiomas. Se aprenden en poco tiempo. X. X., etc.»

Un home que anuncia que aprèn idiomes en pocs dies, no ens negaran que és un cas nou. Lo corrent és trobar qui anuncia que n'ensenya.

RETALLS

A un que pelava una fava
li feia broma un tal Rull;
i així que en Rull no guaitava,
li clavà la fava a l'ull.

*

—Ves, tenint-hi relacions,
si és trist!—deia la Matilde
teixidora.—El majordom
només m'ha donat vint bitlles!

*

—La cantanta Patentini,
dóna el *la*, el *si* o el *sol*?
—Segons m'ha dit sa cosina,
és dona que ho dóna tot.

*

A una nina salamera,
—Estima'm—deia un trompet.
I respon-li:—Fuig, ximplet!
No vull ésser trompetera!

CORRESPONDÈNCIA

La Gana, S. en C.: Vostè, com a bon viatjant, en deu saber un niu. Vagi enviant, que farem *nota*.—*Banderilla*: El nostre *revistero* ja està preparant els *trastos* i aviat li donarà gust.—*Cap gros*: Com que la seva collaboració no està malament, mirarem de fer-la entrar, encara que sigui de mica en mica.—*Mai-tanquis*: Això que ens explica de Girona, ja va passar a Barcelona l'any de la *Jamància*, i tots els barcelonins estem tips de sentir-ho contar a les nostres àvies. Si remet quelcom més nou, potser farem fira.—*Humoristic Club*: Moltes gràcies per la seva amable invitació. Ja en parlarem.—*Balins*: Vostè vol imitar al nostre «Benigani», i ho fa molt malament. Procuri fer quelcom personal, i, si li surt bé, ho publicarem.—*Nova Germanor*: Moltes gràcies. Procurarem anar-hi i ens en farem ressò.—*Josep Sanllehí*: Sempre que lo que vostè faci ens convingui, no tenim inconvenient en accedir a la seva petició. Per què no ens ve a veure?—*Alfons Marramau*: Aprofitarem la rellíscada que ens envia. Lo demés podria enviar-ho al *Xut*!—*Xispa*: Aquest camí no farem res, senyor Xispa, perquè ens ha enviat gèneres passats de moda, i a nosaltres no ens agraden els *refritos*.—*Un tronera perdut*: Vostè, de segur que els deu tenir molta fila als metges, i així es comprèn que els vulgui aixecar falsos testimonis; però com que nosaltres no som de la mateixa opinió, tirarem al cove el seu treball, i cregui que no es perdrà gran cosa.—*Martori Val Vila*: Miri, jove: a nosaltres no ens vingui amb romanços.—*A. Randu Llera*: Sí, home, sí: l'hi ficarem; però un altre cop procuri que el xisto sigui un xic més original.—*Baró de la Pera*: Senyor Baró, sou un poca-solta! *Camelos, no*!—*Duc de la Panotxa*: Es veu que això de l'aristocràcia està molt malament. Vostè pot anar a fer companyia al senyor Baró, i cregui'm que tots dos es divertiran.—*K. K. Tua*: Si no li sap greu, l'hi escurçarem un xic i l'hi publicarem. Per una altra vegada, tingui present que els originals sols deuen escriure's per una cara del paper.—*Currido*: Tot lo que vostè ens envia és original del senyor Noè, aquell de l'arca. Si vol enviar coses més noves, prengui nota de lo que advertim al senyor K. K. Tua.—*Un forner de La Garriga*: *No está el horno para bollos*. Ja ens deu entendre.—*P. A. P.*: No és allò que es diu un *colmo* de gràcia, però pot anar.—*Kandela*: El seu conte és més innocent que un vocal associat. No el podem publicar fins el dia 28 de desembre, i d'aquí aleshores és fàcil que no ens en recordem.—*Heliotropo*: Els seus ninots els guardarem per un número especial que tindrà molta gràcia.—*Chumendi*: Dispensi, però no ens ha fet riure.—*Infern*: Entra en cartera, però no podem respondre-li de quan es publicarà.—*Plaga de la llagosta*: Tindrem molt gust en saludar-los si es dignen visitar aquesta santa casa.

Tota la correspondència de PAPITU, dirigiu-la a l'Apartat de Correus núm. 925, Barcelona

QUINTET JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.°

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45.-BARNA.

Menjar bé? HOTEL SANT AGUSTÍ - Tot canviat

Plaça Igualtat, número 3, i carrer Hospital :: Especialitat en banquets

TALLERS I LABORATORIS FOTOGRAFICS

R. ARRAUT

Tota mena de treballs fotogràfics. Retocs, tiratges, ampliacions, reportatge, informacions. Especialitat en treballs d'aficionats. Preus mòdics.
NETEDAT I RAPIDESA

Carrer Bonsuccés, 7, 1er.
= BARCELONA

ACABA DE PUBLICARSE

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTOYEVSKY, titulada

LOS HERMANOS KARAMAZOV

(LOS SENSUALES)

Novela de análisis minucioso de las más hondas y sombrías pasiones. Estudio incomparable de las múltiples emociones del alma. Maravillosa descripción de las refinadas sensaciones que produce el dolor.

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos literarios que ha producido la mente humana, adquiera este libro. Un tomo de 350 páginas 3 pesetas.

De venta en kioscos y librerías.

Tractaments Zendejas

Per a la tos, ofec, bronquitis, anèmia, reumatisme, purgacions, grans, sífilis, gota, neuràlgies, neurastènia, i totes les malalties que provenen de la sang bruta.—Milers de testimonis d'Amèrica i Barcelona garanteixen l'eficàcia dels **Tractaments Zendejas.**

Es donen llibrets amb explicacions, de franc, en el laboratori

VILANOVA, 7 **(entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf**

ATENCIO! Al sortir del Teatre, és natural que tingueu ganes de fer treballar les dents davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de mariscs fiambres y vins de les millors classes. Per encàrrecs, ningú ho fa millor. **Telèf. n.° 2791 A**

YA SE HA PUESTO A LA VENTA
LA PRECIOSA NOVELA CINEMATOGRAFICA

EL HOMBRE SIN NOMBRE

Basada en la película de igual título que actualmente se proyecta en Barcelona

Precio: 1'50 pesetas

Publicaciones MUNDIAL
Barbara, 15

Leed siempre

EL CALOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados — Precio: 10 cts.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anemitis flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CÁPSULES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA. IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *escemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la rennevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: :: DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

(?27) MAISON MEUBLÉE (Verdura) Habitaciones a 5 ptes. Barbará, 27 Teléfono 3021 A. Barcelona.—Gran confort i saletes de bany.—Teléfon privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (roña). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfiau sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 65, Barcelona, i Centres d'Especifics :: :: :: :: :: ::

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 36, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

EL FLUJO BLANCO
ENFERMEDADES DE LA MATRIZ
SE CURAN CON LAS
IRRIGACIONES DEL DR. VALLEY
VENTA EN FARMACIAS Y DROGUERIAS

PELL-SIFILIS-VENERI INSTITUT URO-DERMIC DEL DOCTOR MONTAÑA Especialista dels Hospitals de Paris i del de la Santa Creu. CARRER DE SANT PAU, NUM. 28, PRINCIPAL, SEGONA.

EMBARAZO-PARTOS-ENFERMEDADES DE la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.º, esquina Salmerón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

BLENORRAGIA Curació sense dolor Urgell, 158, 1.° — De 2 a 4

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Rapid». A la primera vegada, R. I. P. — Lavajes y casa de curación: LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: :: :: :: :: :: ::

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de venéreo NO DESMAIEU que encara podeu curarvos seguint el tractament WEISS de la Farmacia Americana. San Pau, 70. Eeú la prova avui mateix.

LLEGIU TOTS

GAMIANI

La gran obra d'En Musset

Preu: 1'25 pessetes

KABROL

Fa desapàreixer les cabres instantàniament i sense cap compromís. — Preu del frasc: **Una peseta.** De venda en la Farmacia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

Una publicació que és l'admiració dels lectors pel seu verisme y realitat:

LOS BAJOS FONDOS DE BARCELONA

Grans quaderns setmanals al preu de 20 CÉNTIMS cada un

Títols dels publicats:
EL MUSIC-HALL CANALLA
LA CASA DE CITAS
UN BURDEL DE ATARAZANAS
DE CAMARERA A «COCOTTE» PASANDO POR EL «IRIS-PARK»

En premsa:

LA CORRUPCIÓN DE MENORES

En venda en tots els quioscos.

—Has vist quina americana porta l'Albert?
—Sí; és que la seva dona les hi fa dur molt llargues...